

Visn. Lviv. Univ., Ser. Zhurn. 2021: 50; 232–239 • DOI: <http://dx.doi.org/10.30970/vjo.2021.50.11114>

УДК 070.447/448(450)"2017/2020"О.Фаллачі(092)

МЕДІЙНИЙ ДИСКУРС НАВКОЛО ПОСТАТІ ОРІАНИ ФАЛЛАЧІ ТА ЇЇ ПУБЛІЦИСТИКИ ВПРОДОВЖ 2017–2020 РОКІВ

Олеся Мельник

Львівський національний університет імені Івана Франка

вул. Генерала Чупринки, 49, 79044, Львів, Україна

e-mail: olesya3m@gmail.com

<https://orcid.org/0000-0002-7060-9781>

У статті проаналізовано медійний дискурс навколо постаті Оріани Фаллачі та її публіцистичної творчості впродовж 2017–2020 рр. Висвітлено актуальний медійний образ постаті Фаллачі, наведено приклади схвальних і негативних висловлювань. Обґрунтовано, чому її публіцистику потрібно вивчати різносторонньо, беручи до уваги інші аспекти її творчості, не пов'язані з ісламофобією.

Ключові слова: публіцистика; медійний дискурс; зарубіжна преса; Оріана Фаллачі; ісламофобія.

Постановка проблеми. Оріана Фаллачі – одна з тих відомих журналістів, професійна, політична та громадянська позиція яких залишалась непохитною до кінця життя. Однак далеко не так однозначно її сприймали читачі та колеги. Критика скандальної творчості італійської публіцистки не вщухає й після її смерті. **Актуальність теми** полягає в тому, що проблема європейської ідентичності з кожним роком стає дедалі гострішою. В дискусіях про Оріану Фаллачі час від часу оперують її цитатами, які стосуються небезпеки ісламізації Заходу і втрати самобутності Європи. Аналіз найсвіжішої критики дає змогу зрозуміти, який медійний імідж має постать Фаллачі сьогодні, вивчити його на предмет демонізації та однобокого висвітлення. Це важливо не лише для ґрунтовного дослідження творчості авторки, але й для розуміння того, як сучасний світ сприймає публіцистику, що різниться із загальноприйнятими засадами політкоректності, журналістської етики та гуманності.

Мета дослідження – окреслити медійний дискурс навколо постаті Оріани Фаллачі та її публіцистики впродовж 2017–2020 років. Із мети випливають наступні **завдання** дослідження:

- з'ясувати природу критичних текстів, присвячених публіцистиці Фаллачі в сучасних закордонних ЗМІ;
- на конкретних прикладах (позитивних і негативних) з'ясувати контекст, в якому її найчастіше згадують;
- відшукати загальні тенденції у критиці Фаллачі, оцінити її щодо об'єктивності та незаангажованості.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичною базою дослідження стали праці Крістіни де Стефано¹ та Ремігіуша Гжела². Вони глибоко та різносторонньо висвітлюють аспекти життя і творчості Оріани Фаллачі, зокрема те, як її сприймають зараз у рідній Італії. Практична база – публікації в ЗМІ за останні три роки. В процесі наукового пошуку використано такі методи: історичний, порівняльний, системного аналізу, контент-синтезу та ін.

Виклад основного матеріалу дослідження. Італійська журналістка та письменниця Оріана Фаллачі пішла з життя 15 вересня 2006 року. За п'ять років до того світ побачила її книга «Лють і гордість» – безкомпромісний публіцистичний твір-маніфест, публічна спроба застерегти Європу і світ від повторення сценарію сумнозвісного теракту 9/11. Тоді це був один із перших журналістських текстів, що відкрито звинуватили у трагедії не окремих злочинців-терористів, а весь мусульманський світ. Книга стала бестселером, а Фаллачі здобула мільйони однодумців і ненависників – людей, що віддано розділяли і злісно засуджували її позицію. Чимало критиків знайшлось і серед її професійних колег – письменників, публіцистів і журналістів, а також політиків, громадських активістів, представників духовенства.

«Лють і гордість» – не єдиний відомий твір Оріани Фаллачі. Інші її книги та статті, зокрема – «Сила розуму» (2004), «Пенелопа на війні» (1962), «Іншаллах» (1990), «Інтерв'ю з історією» (1974), *L'Apocalisse* (2005), також сповнені антиклерикальних, іконоборчих, ксенофобних та вкрай емоційних висловлювань. Більшість із них суперечить загальноприйнятим стандартам журналістської етики та суспільної моралі, деякі – прямо закликають до радикальних дій і навіть насильства. Проте саме «Лють і гордість» критики вважають найбільш гострим, виразним і неполіткоректним текстом італійської публіцистки³.

Вже за кілька років після смерті журналістки обговорення її творчості в публічному дискурсі стало швидше рідкісним явищем. «За межами своєї рідної Італії Фаллачі зараз є в основному забутою фігурою», – зазначив Майкл Мойніхан у статті для *The Wall Street Journal* (2017 рік)⁴. Зважаючи на закінчення війни в Іраку та прийняті в Європі конвенції політкоректності її погляди рідко отримують схвалення, а сама авторка зазвичай згадується в негативному контексті. Однак, попри очевидну «незручність» її журналістської і політичної позиції, ім'я Фаллачі продовжує фігурувати в сучасному медіапросторі. Зокрема, її радикальні висловлювання з'являються в дискусіях про європейську ідентичність, яких з кожним роком стає все більше.

У 2013 році була опублікована перша авторизована біографія італійської публіцистки – «*Oriana. Una donna*» («Оріана. Жінка»). У 2017 році вийшов англійський переклад під назвою «*Oriana Fallaci: The Journalist, the Agitator, the Legend*» («Оріана Фаллачі: Журналіст, агітатор, легенда»). Того ж року авторка книги, Крістіна Де Стефано, в інтерв'ю для *The Atlantic* пояснила, що мала на меті збалансувати медійний імідж Фаллачі, показавши її не лише скандальною ксенофобкою, але й передбачливою інтелектуалкою, талановитою письменницею, сильною жінкою та патріоткою

¹ De Stefano, Cristina (2017), *Oriana Fallaci: The Journalist, the Agitator, the Legend*, Other Press, 282 с.

² Grzela, Remigiusz (2017), *Podwójne życie reporterki. Fallaci. Torańska*, Prószyński Media, Warszawa, 496 с.

³ Jastrzębska, Małgorzata (2012), «Wolna Oriana Fallaci», *Liberté!*.

⁴ Moynihan, Michael (2017), «Review: The Star of Her Own Work», *The Wall Street Journal*.

Італії. Вона наголосила: «Проблема Оріани та причина, чому її не люблять багато читачів, полягає в тому, що вона озвучила багато непростих речей. [Після Другої світової війни] континент вирішив, що війна закінчилася і ми більше ніколи не будемо битися. Оріана сказала Європі, що насправді війна ще триває, що політичний іслам повертає війну на континент». За словами біографіні, Фаллачі даремно ототожнюють виключно з ісламофобією, оскільки її творча особистість багатогранніша. Критики ж переважно звертають увагу на форму (негативне, безкомпромісне та емоційне подання інформації), а не на зміст, однобоко висвітлюючи постать італійської журналістки. Крім того, часто беруть до уваги її творчість останніх років, на яку здійснили колосальний вплив події вересня 2001 року. Водночас ігнорують чимало інших за змістом, настроєм і формою текстів, що були написані до того, а це десятки років плідної журналістської творчості. Крістіна Де Стефано знаходить виправдання Фаллачі: «Її заяви та твори після 11 вересня були не плодом зрілих політичних міркувань, а поєднанням люті, самотності та хвороби. [...] Чи була вона ісламофобкою? Так. Чи згодна я з нею? Ні. Але чи є останні слова людини вагомим причиною заперечувати все її життя? Також ні»⁵.

В цій же публікації інтерв'юєрка Аннабель Тімсіт зазначила, що письменницю і світоглядну позицію Оріани Фаллачі сформували дві події: Друга світова війна і трагедія 9/11: «Подорожуючи світом, вона висвітлювала найгірші конфлікти як військовий репортер в такому тоні, який фанати називали б різким, а критики – їдким. У процесі в неї виник глибокий страх перед впливом ісламу в Європі. Її найбільше запам'ятовують – і часто її зневажають – за погляди, підкріплені цим страхом». Вона також цілком логічно вбачає абсурд в нав'язуванні Фаллачі ультраправих поглядів: «Її погляди змусили її посмертно створити репутацію улюблениці ультраправих – сумнівна честь, що непокоїла б жінку, яка за життя була антифашистською активісткою»⁶.

З-поміж інших рецензій на книгу Крістіни Де Стефано – текст Ніни Берлі в *The New York Times*. У ньому авторка схвально пише про Фаллачі як про жінку і творчу особистість, підкреслюючи її унікальність в багатьох речах: «Хтось повинен написати про неї оперу: Ла Фаллачі, прекрасна, екстравагантна, смілива, вціліла після війни та бурхливих любовних стосунків, промовець правди до влади». Працю Де Стефано вона називає «безсоромною агіографією для протидії репутаційній загибелі письменниці»⁷.

У 2017 році також вийшла книга польського письменника Ремігіуша Гжеля «*Podwójne życie reporterki. Fallaci. Torańska*» («Подвійне життя репортерки. Фаллачі. Торанська»), за яку, зокрема, він був удостоєний спеціальної премії «За видатну журналістську та літературну діяльність». У біографічній праці автор створив глибокий портрет і провів паралелі між двома всесвітньо відомими журналістками – Оріаною Фаллачі й Терезою Торанською. Він не лише ґрунтовно дослідив їхній життєвий і творчий шлях, але й проїхав тисячі кілометрів їхніми слідами, поспілкувався з найближчими друзями, віднайшов невідомі документи та особисті записи. Того ж року в інтерв'ю «Польському Радіо» Гжеля розповів, що тексти Фаллачі є не лише критикою

⁵ Timsit, Annabelle (2017), «How Oriana Fallaci's Writings on Islamism Are Remembered – and Reviled», *The Atlantic*.

⁶ Там само.

⁷ Burleigh, Nina (2017), «Oriana Fallaci, Right or Wrong», *The New York Times*.

ісламського радикалізму. Він пояснив, чому вирішив поєднати ці дві особистості в одній книзі: «Безкомпромісні, мужні, розумні. Подорожуючи між континентами, Оріана звертала увагу на механізми управління світом, Тереза подорожувала власною країною, намагаючись реалістично зображати правду про людей та польську дійсність. Що спільного між героями книги? Вони обоє були надзвичайно працьовитими. [...] Вони намагалися писати так, щоб їхня мова була комунікативною для читача. Вони хотіли щось змінити, хотіли, щоб їх книги увійшли в історію»⁸.

У своїй книзі Ремігіуш Гжела наводить уривок розмови з італійцем, якого він зустрів поблизу колишнього помешкання Оріани Фаллачі (муніципалітет Грев-е-ін-К'янти, Тоскана, Флоренція). На запитання про точну адресу той спершу не зреагував, а потім зізнався в антипатії до журналістки. Ставлення до неї яскраво демонструє наведений діалог: «Нам тут вона не подобається, – каже він так, ніби вона жива. – Вона занадто «права», а Грече – «червоний». – Сміється. Запитує, звідки я. – Чи відома вона в Польщі? – Так, хоча багато її книг досі в Польщі не видані. Але так, вона відома. – Нам нецікава, – повторює він»⁹. Також Гжела зазначив, що на жодному з будинків, де жила Фаллачі, немає пам'ятної таблички. Однак у книзі не бракує і схвальних відгуків про італійську публіцистку. Зокрема, нею захоплюється її колега – журналіст Алессандро Каннаво: «Я особисто не знав Фаллачі, але добре знав її тексти. Коли мені було 16-17 років, я читав її книги про В'єтнам, читав її інтерв'ю. У 1998 році я почав працювати в «*Corriere della Sera*». Оріана давно не писала для газети. Її останні тексти 1991 року стосувались війни в Перській затоці. Вона була легендою. Одні говорили про неї з повагою, інші її ненавиділи. Вона завжди була окремим островом, а не вчителькою. Тому вона не залишила учнів. Вона стала міфом»¹⁰. Ще один журналіст, що знав Фаллачі за життя – Ферруччо де Бортолі – вважає, що її творчість не варто називати ненависницькою: «Читачі про неї забули. Вона написала «Лють і гордість» – текст, який через п'ятнадцять років все ще вражає. Він має силу. Ймовірно, сьогодні – ще більшу. Пам'ятаю, ще до публікації вона називала «Лють і гордість» проповіддю. Це була її проповідь про життя, а не про ненависть. Вона любила цю ідентичність, цю націю, західні цінності, те, ким ми є і про що забули»¹¹.

Чи не в першу чергу критики Фаллачі акцентують увагу на надлишку негативних емоцій, якими рясніють її тексти. Однак прихильники її творчості знаходять виправдання надмірній експресії. В інтерв'ю Хансу Роллманну для *Popmatters.com* Крістіна Де Стефано сказала: «Це давня дискусія про об'єктивність та ваш власний досвід. Оріана була дуже щирою. Вона ніколи не прикидалася, що каже правду. Вона завжди казала свою особисту правду. [...] Вона ніколи не говорила: «Це правда». Казала: «Це моя правда! Це те, що я бачила. Це результат мого досвіду, і як художник я дарую вам свою картину»¹². Про специфічний експресивний стиль Фаллачі схвально також пише Малгожата Ястребська, авторка статті «Вільна Оріана Фаллачі» в часописі *Liberté!*: «У цих поглядах вона не була самотньою, але характерна форма

⁸ Dydo, Kasia (2017), «Torańska/Fallaci. Historie po dwóch stronach żelaznej kurtyny», *Polskie Radio*.

⁹ Grzela, Remigiusz (2017), «Podwójne życie reporterki. Fallaci. Torańska», Prószyński Media, Warszawa, с. 11.

¹⁰ Grzela, Remigiusz (2017), «Podwójne życie reporterki. Fallaci. Torańska», Prószyński Media, Warszawa, с. 21.

¹¹ Там само, с. 23.

¹² Rollmann, Hans (2017), «A World Made of War: On Oriana Fallaci's Fearless Journalism», *Popmatters*.

вираження віддаляла її від однодумців. Неможливо підтримати її переконання без ризику бути звинуваченим в шовінізмі та ксенофобії¹³. Про книги італійської публіцистки вона пише із захватом: «Критики вважають їх расистським безглуздям, істеричною спробою повернутися до вищої ліги світової журналістики. [...] вони відкрили мені очі на нісенітницю, що виходить із вуст представників іншої сторони, політиків, що слідує моді на політкоректність, з руками, зв'язаними неправильно зрозумілою толерантністю». Далі в тексті вона підтримує Фаллачі, зазначаючи: «Я висловлюю цю думку, цілком усвідомлюючи, що вона повинна звучати досить екзотично в ліберальному журналі». Коли мова заходить про доречність такої журналістики в сучасному світі, вона ставить читачам риторичне питання: «Чи має бути межа правди, за якою існує якийсь табу?»¹⁴.

Яскравий приклад, коли ім'я Фаллачі мимоволі згадують у розмові про її сучасних колег, – коментар історика та журналіста Тадеуша Плужанського в *DoRzeczy.pl*. Він дає свою оцінку відомому польському часопису *Gazeta Wyborcza*, що опублікував інтерв'ю зі скандальним політиком, журналістом та письменником Єжи Урбаном. Розмірковуючи про доцільність публічного діалогу з такою неоднозначною постаттю, Плужанський зазначає: «Але чи ця критика перебільшена в журналістському плані? Зрештою, Оріана Фаллачі брала інтерв'ю у диктаторів. Для журналістів природно говорити з різними людьми»¹⁵. У розмові про часопис *Gazeta Wyborcza* Фаллачі згадує також Моніка Бобако в інтерв'ю для порталу *Krytykapolityczna.pl*. Вона засуджує видання за його внесок у поширення ісламофобських настроїв, пригадуючи: «Сама «Wyborcza» вирішила опублікувати знаменитий ісламофобський текст Оріани Фаллачі «Лють і гордість», який згодом розширився в книгу, ставши біблією європейських ісламофобів»¹⁶.

У лютому 2019 року Пітер Попхам написав в *Independent*: «Оріана Фаллачі була, мабуть, найбільш незвичайною журналісткою, яку коли-небудь випускала Італія. [...] На вигляд красива, мініатюрна, з вишуканою фігурою, завдяки постійним зусиллям волі вона перетворилася на людський танк – «крихітну журналістську крилату ракету», як хтось говорив про неї під час війни в Перській затоці 1991 року». За словами автора, її манера письма диктована трьома чинниками: важким дитинством у фашистській Італії, твердим характером і нещасливою жіночою долею¹⁷. Неможливо не погодитись із незвичністю її стилю, та чи має він право на життя зараз, коли переважна більшість відомих європейських медіа прикриваються маскою гуманності, висвітлюючи найгостріші та найбільш болючі теми, про які Фаллачі б кричала? Аналіз останніх згадок про італійську журналістку в публічному дискурсі дає зрозуміти, що це питання залишається актуальним, як і питання про доцільність вивчення її творчості сучасними журналістами. Ще більш дискусійним є питання про те, чи варто брати з неї приклад. Ще в 2012 році Малгожата Ястребська написа-

¹³ Jastrzębska, Małgorzata (2012), «Wolna Oriana Fallaci», *Liberté!*.

¹⁴ Jastrzębska, Małgorzata (2012), «Wolna Oriana Fallaci», *Liberté!*.

¹⁵ Płuzański, Tadeusz (2020), «Płuzański: Promowanie Urbana w “Wyborczej” jest naturalne dla tego środowiska», *DORZECZY*.

¹⁶ Michał Sutowski (2018), «ŚWIAT Bobako: Muzułmański antysemityzm? Istnieje, lecz służy też oczyszczeniu się Europejczyków z winy», *Krytyka Polityczna*.

¹⁷ Popham, Peter (2019), «A Life in Focus: Oriana Fallaci, Italian journalist who interviewed Khomeini, Castro and Indira Gandhi», *The Independent*.

ла: «Не можна залишатись байдужими до поглядів Фаллачі, не можна передавати їх на порядок денний, треба читати їх, хоч і не обов'язково бути в захваті. І варто поставити запитання про те, яку функцію вона відіграла в публічному дискурсі. Це була просто схвильована журналістка, яка прагнула бути письменницею, скандалісткою, яка хотіла своїми поглядами привернути увагу до її таланту, чи це була інтелігентка, «людина великої інтелектуальної та особистої культури», та, яка виробляє «культурні товари»? Чи є її внесок у цей дискурс настільки великим, що дозволяє нам називати її так? [...] Чи підходить термін «інтелектуал» таким персонажам – зарозумілим, егоїстичним, вульгарним та самозакоханим?»¹⁸. Ніби відповідаючи Ястребській, у 2017 році Крістіна Де Стефано висловила сміливу думку, якою ми підсумуємо це дослідження: «Цей тип журналістики зараз, мабуть, важливіший, ніж будь-коли. [...] Якщо ми шукаємо «голі» факти, можемо знайти їх скрізь. В нашому мобільному телефоні або в Twitter. Тож якщо ви здатні, як Оріана, бути справжнім письменником у цій галузі, можете додати щось дуже особисте»¹⁹.

Результати і перспективи подальших досліджень обговорення. Постать Оріани Фаллачі, безсумнівно, дуже суперечлива, тому критики її творчості часто висловлюють полярні думки. Ім'я авторки згадують у різних контекстах, і не завжди вони негативні. Це цікаво з огляду на те, що її твори буквально просякнуті неpolitкоректністю, з якими бореться сучасна Європа і світ. Загалом ми проаналізували вісім матеріалів, опублікованих в іншомовних виданнях протягом останніх трьох років, а також дві найвідоміші біографії Оріани Фаллачі (авторства Крістіни Де Стефано (2013) та Ремігуша Гжелла (2017)). І попри те, що слава італійської журналістки вже не така гучна, як за її життя, ці книги здобули популярність серед читачів, а в їхніх авторів брали інтерв'ю найвідоміші світові видання. Одні з найсвіжіших розглянутих текстів опубліковані за останні кілька місяців, що є свідченням зацікавлення публіцистикою Оріани Фаллачі, її письменницькою і репортажною творчістю. З огляду на це, бачимо потребу у подальшому відстеженні та аналізі цього корпусу текстів.

Висновки. Критика публіцистичної творчості Оріани Фаллачі в сучасних закордонних ЗМІ іноді розгорнута і займає кілька сторінок, іноді ж її ім'я згадується всього в одному реченні. Однак завжди ці згадки супроводжуються покликом на її особливий стиль, своєрідний спосіб подання інформації, емоційну заангажованість та сугестивний вплив її текстів. Не можна сказати, що найчастіше ім'я Фаллачі фігурує в негативному контексті, хоча саме цього варто було очікувати від сучасних (особливо ліберальних) видань. Проте навіть коли про неї говорять зі схваленням, у цих словах все одно відчутний певний острах, застереження, виправдання. Автори, які рекомендують її тексти для прочитання, роблять це доволі обережно, наголошуючи передовсім на їх позитивних аспектах. Обидві біографії Фаллачі теж не є повністю компліментарними: певні аспекти її творчості возвеличуються, інші – піддаються осуду.

Нам вдалось відшукати загальні тенденції у критиці публіцистики Оріани Фаллачі, як-от – звинувачення у ксенофобії та ісламофобії, безкомпромісності, відсутності політкоректності та морального цензу. Водночас автори підкреслюють відвертість та прямоту, які підкупають читача, патріотичність та чесність, силу духу та непохитність позиції.

¹⁸ Jastrzębska, Małgorzata (2012), «Wolna Oriana Fallaci», *Liberté!*.

¹⁹ Rollmann, Hans (2017), «A World Made of War: On Oriana Fallaci's Fearless Journalism», *Popmatters*.

REFERENCES

1. Burleigh, Nina (2017), «Oriana Fallaci, Right or Wrong», *The New York Times*, URL: <https://www.nytimes.com/2017/11/03/books/review/oriana-fallaci-biography-cristina-de-stefano.html> (останній перегляд 08 жовтня 2020 року).
2. De Stefano, Cristina (2017), *Oriana Fallaci: The Journalist, the Agitator, the Legend*, Other Press, 282 p.
3. Dydo, Kasia (2017), «Torańska/Fallaci. Historie po dwóch stronach żelaznej kurtyny», *Polskie Radio*, URL: <https://www.polskieradio.pl/10/482/Artykul/1929691,ToranskaFallaci-Historie-po-dwoch-stronach-zelaznej-kurtyny> (останній перегляд 08 жовтня 2020 року).
4. Grzela, Remigiusz (2017), *Podwójne życie reporterki. Fallaci. Torańska*, Prószyński Media, Warszawa, 496 p.
5. Jastrzębska, Małgorzata (2012), «Wolna Oriana Fallaci», *Liberté!*, URL: <https://liberte.pl/wolna-oriana-fallaci/> (останній перегляд 08 жовтня 2020 року).
6. Michał Sutowski (2018), «ŚWIAT Bobako: Muzułmański antysemityzm? Istnieje, lecz służy też oczyszczeniu się Europejczyków z winy», *Krytyka Polityczna*, URL: <https://krytykapolityczna.pl/swiat/bobako-muzulmanski-antysemityzm/> (останній перегляд 08 жовтня 2020 року).
7. Moynihan, Michael (2017), «Review: The Star of Her Own Work», *The Wall Street Journal*, URL: <https://www.wsj.com/articles/review-the-star-of-her-own-work-1509138502> (останній перегляд 08 жовтня 2020 року).
8. Płużański, Tadeusz (2020), «Płużański: Promowanie Urbana w “Wyborczej” jest naturalne dla tego środowiska», *DORZECZY*, URL: <https://dorzeczy.pl/kraj/152326/pluzanski-promowanie-urbana-w-wyborczej-jest-naturalne-dla-tego-srodowiska.html> (останній перегляд 08 жовтня 2020 року).
9. Popham, Peter (2019), «A Life in Focus: Oriana Fallaci, Italian journalist who interviewed Khomeini, Castro and Indira Gandhi», *The Independent*, URL: <https://www.independent.co.uk/news/lifeinfocus/oriana-fallaci-obituary-death-italian-journalist-iran-khomeini-castro-indira-gandhi-a8790626.html> (останній перегляд 08 жовтня 2020 року).
10. Rollmann, Hans (2017), «A World Made of War: On Oriana Fallaci’s Fearless Journalism», *Popmatters*, URL: <https://www.popmatters.com/cristina-de-stefano-interview-oriana-fallaci-2495381038.html> (останній перегляд 08 жовтня 2020 року).
11. Timsit, Annabelle (2017), «How Oriana Fallaci’s Writings on Islamism Are Remembered – and Reviled», *The Atlantic*, URL: <https://www.theatlantic.com/international/archive/2017/12/oriana-fallaci-journalist-views-islamism/544736/> (останній перегляд 08 жовтня 2020 року).

MEDIA DISCOURSE AROUND THE FIGURE OF ORIANA FALLACHI AND HER JOURNALISM DURING 2017–2020

Olesia Melnyk

Ivan Franko National University of Lviv

Chuprynyky Str. 49, 79044, Lviv, Ukraine

e-mail: olesya3m@gmail.com

<https://orcid.org/0000-0002-7060-9781>

The article analyzes the media discourse around the figure of Oriana Fallachi and her journalistic work during 2017-2020. The actual media image of the figure of Fallachi is highlighted, examples of positive and negative statements are given. It is substantiated why her journalism should be researched in various ways, taking into account other aspects of her work that are not related to Islamophobia.

The subject of the study is critical texts in modern foreign media dedicated to the author's work. **The objective of the study** is to outline the media discourse around the figure of Oriana Fallaci and her journalism during 2017-2020.

The methodology. The following methods have been used in the process of scientific research: historical, comparative, systems analysis, content synthesis, and others.

The main results. In total, we have analyzed eight materials in foreign publications, published over the past 3 years, as well as the two most famous biographies of Oriana Fallaci. Some of the most recent reviewed texts have been published in the last few months, reflecting the interest in the author's journalism, her writing, and reporting. Therefore, we see the need for further tracking and analysis of this body of texts.

Conclusions. Critics of Fallaci express polar views that are not all negative. Authors recommend quite cautiously her texts for reading, emphasizing their positive aspects. Both Fallaci's biographies are also not entirely complementary: some aspects of her work are glorified, others are condemned. We managed to find general tendencies in the criticism of Oriana Fallaci's journalism. These include accusations of xenophobia and Islamophobia, uncompromisingness, lack of political correctness, and moral value. The authors emphasize, at the same time, the openness and directness that bribe the reader, patriotism and honesty, strength of spirit and firmness of position.

Significance of the research. The analysis of the latest criticism reveals what kind of media image Fallachi's figure has today, and gives the possibility to research it for demonization and one-sided coverage. This is important not only for thorough research of the author's work but also for understanding how the modern world perceives journalism, which is contrary to the generally accepted principles of political correctness, journalistic ethics, and humanity.

Key words: journalism; media discourse; foreign press; Oriana Fallaci; Islamophobia.